

[Gammelgaard]

Vi tror, der er grund til at støtte tankerne om at lade dette spørgsmål drøfte nærmere i et udredningsarbejde, som eventuelt kan udføres i et fællesskab mellem Nordisk Råd og statsministrenes apparat.

Vi er glade for denne lejlighed til en nordisk debat og ser frem til, at den ændring, der nu sker i Helsingforsaftalen, vil medføre en styrkelse af det nordiske samarbejde og en stærkere placering af Norden i det europæiske samarbejde.

(Kort bemærkning).

Kirsten Madsen (FP):

Jeg vil gerne spørge hr. Gammelgaard, om man, hvis man nu vedtager beslutningsforslag nr. B 95, har taget højde for den fulde ordlyd af samarbejdsaftalen i Norden. Om man har taget højde for, hvordan vi kommer til at gå på tværs af Maastricht i valutariske spørgsmål, når vi med de ændringer, der er vedtaget, generificerer den samlede aftale. For der opstår nogle valutariske problemer, som jeg gerne vil høre lidt om hvordan de andre partier har tænkt sig at løse.

(Kort bemærkning).

Gammelgaard (KF):

Jeg må sige til fru Kirsten Madsen, at jeg ikke ved, hvad det er for valutariske problemer, hun taler om, men jeg kunne da godt tænke mig at få at vide, hvad det er, fru Kirsten Madsen forestiller sig.

Vi kan ikke forudse nogen som helst valutariske problemer i forbindelse med det, der her lægges op til. Derfor må jeg sige til fru Kirsten Madsen, at jeg tror, hendes udtalelser skyldes en ren misforståelse.

Enggaard (V):

Venstre er glad for, at regeringen har valgt at lægge dette ratifikationsproblem frem som et beslutningsforslag. Det giver Folketingets medlemmer en bedre mulighed for at følge med i, hvad der sker på det nordiske område, at folketingsgrupperne har været inddraget i forhandlingen om det, og at det ikke alene er et anliggende for nogle få eksperter, som tager sig af de nordiske spørgsmål.

Vi har brug for, at Folketinget i bred almindelighed interesserer sig mere for nordisk samarbejde og tager del i, hvordan det forløber.

Der er jo i tidens løb sket en række ændringer af Helsingforsaftalen – dette er sandt at sige ikke den første – men det er jo bare et udtryk for, at der løbende nødvendigvis sker en tilpasning også af det formelle grundlag, efterhånden som verden udvikler sig og der tydeligvis har været forudsætninger for, at det nordiske samarbejde har kunnet forstærkes.

Det, der tydeligst kommer frem i forbindelse med denne ændring, er jo, at det er de udenrigspolitiske forandringer i Europa – Murens fald, den glædelige udvikling i Central- og Østeuropa frem mod demokrati og markedsøkonomi – som har gjort det muligt for de nordiske lande at gå stærkere ind i en dialog om sikkerheds- og andre problemer, som førhen ikke kunne drøftes bl.a. af hensyn til Finlands særlige position.

Derfor er det jo i virkeligheden en overordentlig lykkelig begivenhed, at vi på denne baggrund er nødt til at skulle ratificere en ændring af Helsingforsaftalen.

I Venstre glæder vi os over, at dette udenrigspolitiske samarbejde nu kan forstærkes, og vi glæder os også over, at statsministrene mere direkte kommer ind i et ansvar for den videre udvikling. Jeg tror, at hovedlinierne med rette i højere grad kan lægges i statsministrenes regi.

Jeg tror dog også – for statsministre er jo travle mennesker, hvis kalender er fyldt med mange gøremål – at Den Nordiske Samarbejdskomité er nødvendig for den løbende koordinering af regeringssamarbejdet, lige så vel som samarbejdsministrene stadig har en rolle.

Jeg synes ikke, man skal sætte spørgsmålstegn ved samarbejdsministrenes vigtige opgave i denne sammenhæng, for som jeg sagde ved den sidste drøftelse, vi havde om nordisk samarbejde her i Tinget, er der jo alligevel den arbejdsdeling imellem statsministre og samarbejdsministre, at æren flyder opad og arbejdet nedad. Derfor er der en fornuftig arbejdsdeling, og vi har derfor brug for begge.

Jeg glæder mig også over formandskabets udvidede rolle, og at ansvaret derigennem er stærkere placeret, for vi har brug for, at der er nogen, der føler et særligt ansvar for at drive på i årets løb, sådan at der kan være momentum i samarbejdet.

Men det centrale, og det, der nok alligevel vil interessere parlamentarikersiden mest, er spørgsmålet om budgetproceduren. Regerin-